

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Quintus gradus obedientiæ, voluntatem simul cum opere maiori subdere.
Cap. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

menta oporteat, recusare tamen non debet. Si quidem venite, in mentem Apollolorum debet, quam alacriter illi Domino paruerunt, quando ipsis mandauit, vt ad se pullum adducerent: cogitantesque, & illos quoque quorum causa iumentorum curam suscipiat, fratres Domini esse, & tributam ipsis benevolentiam studiumque, in ipsum Saluatorem redundare: qui dixit; Quatenus fecistis vni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Quod si sua facit, que minorum sunt; sine dubio multo magis que electorum sunt, ea sibi vendicabit, modo ne officium causam ad licentiam existimet. Quin summa potius animi, attentione munire se ipsum debet, vt cum sibi tum ceteris, in quoscumque eum casus detulerit, pariat utilitatem. Porro si de muneribus ijs, que abiectiona sunt, aliquid exercendum sit, scire conuenit, Saluatorem quoque ipsum discipulis ministrasse, & abiectiona opera facere non recusasse, magnumque homini esse, si Dei imitator existat, cum per hęc que humilia sunt, ad altitudinem illam, quod illum est imitatus, ascendat. Quamquam quis iam humile ausit quippiam appellare, quod Deus ipse attingere non recusauit? Huc vsque Basilius. Præclara autem, ac speciosa munera esse prudenter detrectanda sanctissimorum Ecclesiæ viro- rum exemplo didicimus, qui se ipsos difficiles in admittendis dignitatibus præbuerunt. Et quia natura nostra per peccatum superbiæ corrupta ad prælationem semper aspirat, non est vitium inobedienciæ ab his, humili se excusatione subtrahere, & humilia potius velle, quam cella, sub prætextu obedienciæ quaritare. Bonum est, inquit Origenes, non proflire ad eas, que à Deo sunt dignitates & principatus, & ministeria Ecclesiæ, sed imitari Moysen, & dicere cum eo: Prouide alium, quem mittas. Si autem id bonum est, certè aliqua inobedienciæ labe maculatum non est. Et Bernardus: O perueritas, o abusus filiorum Adam, quia cum ascendere difficillimum sit, ipsi & leuiter ascendunt, & difficiliter descendunt, parati ad celsitudines & honores graduum Ecclesiasticorum ipsis etiam angelicis humeris formidandos. Quia ergo ad hęc superbè & imprudenter inclinamur, obedienciæ perfectionem non tollit, sed meritum humilitatis adiicit his sublimibus repugnare. Debet etiam obediens, vt humilitatem habeat, se vt supra dictum est, ad omnia ineptum reputare, & indignum merito obedienciæ sentire, quia si magnum existimatur, à rege terreno occupari, quanto maius erit, Deo regi caelesti ore prælati præcipienti parere? Certè, si benè intelligimus, indigni sumus, quibus opera obedienciæ demandentur, & tantæ virtutis merito tribuantur.

Matt. 25. 40.

Origenes, hom. 6. in Isaiam.

Bern. ser. 2. de Ascensione.

Matt. 24. 13. 1. Timor. 4. 7.

1. Cor. 9. 24.

Postrema obedienciæ perfectio est vt sit perseuerans, & constanter ac desinenter obediens. Non sufficit ad salutem incipere; non enim scriptum est: Qui cœperit, sed qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit. Nec corona cursum incipienti sed perficienti decernitur. [Nam cursum consummaui, inquit Paulus, in reliquo reposita est mihi corona iustitiæ:] Sibi autem reposita non esset, si cursum tantum inchoasset, non autem perfecisset. Ideo monet ipse: Sic currite, vt comprehendatis. Quia sicut ille accipit brauium, qui ad metam cursus peruenit, ita & præmium obedienciæ ille percipit, qui vsque ad finem vitæ in obediencia persistit. Ideo Bernardus obedienciam comparat talari tunica, quia sicut hæc ad talos vsque protenditur, ita & illa vsque ad finem vitæ protrahitur. Obediencia, inquit, talaris est tunica, quam

A Ioseph (quod sonat, accrescens, vel augmentum, id est, quilibet perfectus) dono clementioris gratiæ, quæ est mater credentium, singulariter induit. Quia verò hæc talaris tunica pulcherrima est, non tantum signat vt perseueremus vtrumque, sed vt cum omnibus prædictis conditionibus in obediendo persistamus. Propterea idem Bernardus alio loco eam comparat nummo, qui nisi integer sit, & omni ex parte incorruptus benèque signatus, à nummulario contemnitur. Sed præter ordinem erit melliflua prætermittere. Sapiens, inquit, nummulatius est Christus, immo ipsa sapientia, cui necesse habemus reddere hęc obedienciæ nummum: nec suscipiet eum nisi & integer inueniatur, & sine aliqua salutate. Nam si discutimus, si diudicamus, & in hoc quidem præcepto non obediunt, sed in illo; fractus est nummus: non suscipiet eum Christus, à quo nimirum tenemur nummi integri debitores. Omnes enim obedienciam simpliciter & sine vlla acceptione promissimus. Quod si quis obediat quidem, sed simulariè & ad oculum, murmuret autem in abscondito, falsus est nummus eius: plumbum habet non argentum, & iniquitas sedet super talentum plumbi: dolose agit, sed in conspectu Dei, quoniam Deus non irridetur. Vis audire perfectæ obedienciæ formam? Vidit Dominus (ait Euangelista) Petrum, & Andream mittentes rete in mare, & ait illis: venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum. Faciam, inquit, de piscatoribus piscatores: immo prædicatores. At illi continuo nihil diudicantes aut hæsitantes, non solliciti vnde viuerent, non considerantes quonam modo rudes homines, & sine literis, prædicatores fieri possent, nihil denique interrogantes, sine vlla mora, relictis retibus, & nauis, secuti sunt eum. Agnoscite fratres quoniam propter vos scripta sunt hæc, propter vos singulis annis in Ecclesia recitantur: vt discentes verè obedienciæ formam, castigeris corda vestra in obediencia charitatis. Hęc nimirum est quæ sola cõmendat obedienciæ nummum, hoc illius argentum est probatum atque purgatum. Hęc Bernardus. Qui ergo his septem attributis opus obedienciæ perfecit, verus & per omnia consummatus obediens censetur. Obediat ille libenter, vt in opere iniuncto lateatur: obediat simpliciter, ne stultè sapiens, sed potius sapienter ignorans existimetur. Obediat humiliter, vt non coactus obediens more seruorum, sed spontaneus secundum consuetudinem filiorum appareat. Obediat velociter, vt citius præmium victoriæ teneat. Obediat viriliter, ne difficultate superetur. Obediat humiliter, ne ob superbiam merito obedienciæ priuetur. At tamen in his omnibus perseueret, vt mercedem perfectis obediencibus paratam consequatur.

Bern. ser. 2. de 8. An. deca.

Matt. 4. 18. 19.

Quintus gradus Obedienciæ: Voluntatem simul cum opere maiori subdere.

CAPVT IX.

RADVS isti qui sequuntur, licet videantur in conditionibus obedienciæ, comprehensi, tamen aliquid habent cuius causa oporteat eos à quarto etiam

gradu

gradu distingui. Aliud namque est imperata libenter facere, aliud verò, voluntatem subditi quasi praelati voluntate formare. Similiter aliud est simpliciter parere, aliud verò proprium iudicium subditi maioris iudicio submittere. Duo enim illa priora innuunt actum obedientie externum, nulla repugnantia voluntatis vitiatum, nulla contradictione proprii iudicij corruptum: duo autem posteriora non important actum externum, sed functiones internas voluntatis & intellectus, quibus verus obediens imperata complectitur, siue ab ipso, siue ab alio exterius fiant, & iussis praelati non reluctatur. Est igitur quintus obedientie gradus, cum subditi voluntatem praelati suam facit, ita ut cum eo non tantum opere, sed affectu concorder, & idem omnino velit, quod praelatus, idem nolit. Vellet subditus, exempli gratia, aliquid facere, siue magnum, siue paruum, pro facultate & assensu faciendi ad praelatum recurrat. Ipse negat assensum, atque potius oppositum esse faciendum. Si subditus non repugnet, si statim absque vlla contradictione voluntatem suam deponat, & voluntatem praelati suscipiat, si idem omnino velit fieri quod praelatus, si voluntatem eius suam efficiat, si hoc non in ista aut illa re facili, sed in omnibus rebus etiam difficilibus, & sensualitati repugnantibus praestet, & ex habitu sic se habeat, hunc Deo donante, quantum obedientie gradum acquisiuit. Religiosa professione voluntatem nostram propter Dominum praelato dedimus, ne iterum ad malum nostrum illam quasi furtim surripiamus. Ille autem suam voluntatem surripit, qui eam à praelati voluntate diuellit, & dum exterius imperata facit, interioris imperatis voluntate repugnat. Saluator noster dixit: Non veni facere voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me. Ita dicat & discipulus Christi: Non veni ad statum religiosum facere voluntatem meam, sed voluntatem eius qui vocauit me. Hoc autem solo externo opere non implebit, nisi etiam voluntatem suam praelati voluntati conformet. Reuera enim est propria voluntatem facere, externum opus quasi inuicè elicere, & voluntatem retinere, quam absque dubio retinet, qui audeat voluntati praelati repugnare. Probro sponsæ datum est, quod noluit tunicam à se ad cubandum relictam, gratia excipiendi sponsum, induere. Nam dixit: Expoliam me tunica mea, quomodo induar illam? At è contra probro obedienti dabitur, si intenderit voluntatem suam repetere, quam decreuit pro Domini obsequio relinquere. Idem quippe est effectus non resumendæ tunicæ, & resumendæ voluntatis. Quare sponsa imprudenter se habuit, nolens tunicam ad sponso apertendum induere. Quia hac negligentia indignam se sponsi amplexibus fecit. Sed similiter qui post obedientie votum propriam voluntatem retinet, indignum se Dei amplexibus & consolationibus facit. Non amplexatur ille, nec cœlestibus consolationibus replet hominem, cuius opera inuisa habet. Manifestum est autem, à Domino illius obsequia repellit, quem viderit propriam voluntatem retinentem. Reiecit ipse ieiunia & orationes iniquorum; causam autem assignat dicens: Quia in die ieiunij vestri, inuenitur voluntas vestra. Sic etiam obsequia illorum abijciet, qui propriam voluntatem retinuerint, & actus obedientie, suæ voluntatis, quam obtulerant, repetitione fœdauerint.

Ioan. 6. 38.

Cant. 5. 3.

Isai. 58. 6.

A Miseri sanè sumus & longè à nostri status perfectione seimcti, si non facere voluntatem praelati, sed fieri nostram voluntatem à praelato queramus. An non miserum est, hominem se ipsum seducere, & in expletione voluntatis propriae sibi ipsi de merito obedientie blandiri? Sed qui propriam voluntatem sub pretextu obedientie diligit, in hanc descendam miseriam incurrit. Id enim sonant verba Bernardi: Porro quisquis vel apertè, vel occultè fatagit, ut quod habet in voluntate, hoc ei spiritualis pater iniungat, ipse se seducit, si fortè sibi quasi de obedientia blandiatur. Neque enim in ea re ipse praelato, sed magis ei praelatus obedit. An non miserum est in terra Gesèn ubi lux est, caligine Ægyptiorum inuolui? Sed huiusmodi sunt, qui in statu religioso positi adeo cœcitant, & tantis tenebris obruantur, ut non lucernam veritatis, sed errorem suæ voluntatis sequantur, de quibus idem Bernardus ait. Heu plures habemus Euangelici illius cæci quàm noui Apostoli imitatores. Quid vis (ait Dominus ad cæcum illum) ut faciam tibi? Quarta est miseratio tua, Domine, quanta dignatio tua! Siccine Dominus querit ut serui faciat voluntatem? Verè cæcus ille, quia non considerauit, non expauit, non exclamauit: Abist hoc, domine, tu magis dic quid me facere velis. Sic enim decet, sic omnino dignum est, non meam à te, sed à me tuam queri, & fieri voluntatem. Videtis fratres, quia verè necessaria erat hoc in loco conuersio. Sic profectò, sic multorum vsque hodie pusillanimitas & peruersitas exigit, ut ab eis queri oporteat, Quid vis ut faciam tibi: non ipsi querant: Domine quid me vis facere? Considerare necesse habent ministri, & vicarij Christi, quid sibi præcipi velint: non ipsi considerant quæ voluntas sit præceptoris. Non est obedientia eorum plena, non in omnibus parati sunt obsequi, non per omnia sequi proposuerunt eum, qui non suam, sed patris venit facere voluntatem. Discernunt, & diiudicant eligentes in quibus obediunt imperanti, immo in quibus præceptorem sunt ipsorum obedire necesse sit voluntati. Huiusmodi itaque etiam tolerari se videant & condescendi, ac morem geri inimitati suæ, proficiant obsecro, pudeatque semper paruulos inueniri; ne quando fortè hoc audiant: Quid debui vobis facere, & non feci? & abuentibus patientia & benignitate praelati, fiat tandem multitudo exhibitæ miseracionis, cum iusta damnationis. Sic ille. Non sic profectò nobis agendum est, sed siquidem ad Dominum conuerti sumus; initium saltem ac substantiam perfectæ conuersionis teneamus. Hæc autem non est alia, quàm propriam voluntatem (eam scilicet quæ non est Deo, & nobis communis) relinquere, & diuinam voluntatem à praelato patefactam amplecti.

D Vnde verba sunt eiusdem Bernardi paulo superius: Hæc planè fratres perfectæ conuersionis est forma. Paratum, inquit, cor meum Deo, paratum cor meum. Paratus sum, & non sum turbatus, ut custodiam mandata tua. Dominus, quid me vis facere? O verbum breue, sed plenum, sed viuum, sed efficax, sed dignum omni acceptione. Quàm pauci inueniuntur in hac perfectæ obedientie forma, qui suam ita abiecerint voluntatem, ut ne ipsam quidem cor propriam habeant, ut non quid ipsi, sed quid Dominus velit omni hora requirant, dicentes sine intermissione; Domine quid me vis facere: & illud Samuelis: Loquere Domine quia audit seruus tuus. Audiamus itaque vocem Domini di-

Ber. ser. ad stat. in capit.

Luc. 18. 41.

Pf. 5. 6. 8. Psal. 118. 60.

1. Reg. 3. 10.

centis nobis, vt perfectè eius voluntatem impleamus: quam proculdubio non implebimus, nisi voluntatem nostram eius voluntate formemus. Cùm autem eius voluntas per voluntatem prælatis non iniustam, nobisque intimatam, innotescat, compertum est debere nos non solum opere, sed etiam ipsa voluntate nostris consentire prælatis.

Luca. 23.
28.

Isaia. 53.7
Ioan. 10.
17.

Osea. 7.
15.

Ps. 69.14.

Hieron.
lib. 3. in
Osea. ad
cap. 7.

Ieremia.
20 7.

Dorothei.
doct. 1.

Nihil sanè rigidum, aut durum in hoc à nobis exigitur. Christus enim Deus, & magister noster, dedit se propter nos voluntati hostium suorum. Vnde Lucas de Pilato præsidente ait: Quòd tradidit eum voluntati eorum. Et nullatenus ille Dominum maiestatis hostibus tradidisset, nisi ipse Dominus se tradi voluisset. Oblatus enim est, quia ipse voluit: Et ego, ait, pono animam meam, vt iterum sumam eam. Quid ergo multum si propter illum nos voluntati prælatorum tradamus, vt in præmium huius facti tam iusti semper cum illo regnemus? Ille se tradidit hostibus, nos patribus: ille se dedit occidendum, nos regendos, & gubernandos, ille se dedit vt ad crucem duceretur, nos vt ad perfectionem, quæ nobis est in votis, ducamur. Quàm non auarus venditor, immo & liberalis commutator, cui ad vorum sibi repensatum viderur, si pro eo eximio opere, quo se ad mortem tradidit, seruus se ad vitam tradat, & voluntatem suam præposteram pro meliori voluntate deponat. Sit obediens sicut columba: non sicut illa de qua inquit Oseas: Ephraim quasi columba seducta non habens cor: quæ suam deceptionem non dolet, & malum sibi inferri non aduertit. Sed sicut illa, cuius meminit regius psaltes, quando cantauit: Pennæ columbæ deargentatæ, & posteriora dorsu eius in pallore auri; quæ nimirum puritate volat, & conuersationem suam in auri perfectæ charitatis splendore consummat. Huius cæterarumque animi istud est discrimen. Quòd aues cæteræ, vt Hieronymus ait, pullos suos etiam cum periculo vitæ protegunt, & morsu, vnguibus, hucque & illuc volando defendunt: sola columba ablatos filios non dolet, non requirit. Qui filij nostri? nonne voluntates, appetitiones, & desideria nostra? Si hæc prælatus abstulerit, si voluntatem nostram fregerit, si oppositum eius, quod cupiebamus, præceperit, verus obediens non doleat, non requirat. Relinquat desideria sua, & iniuncta à prælato pro charissimis filiis accipiat. Erit tunc in bonum columba seducta, quia licet videatur decipi, ex eo quòd propriis voluntatibus orbat, certum est eam erudiri, dum pro suis ineptis desideriis Domini voluntatem amplectitur. Dicetque in alio sensu non lugens sed gaudens, illud Ieremiæ: Seduxisti me, Domine, & seductus sum: fortior me fuisti, & inualuisti. Mihi autem non in opprobrium, sed in honorem dabitur, quòd tibi cesserim, & meam voluntatem pro tua commutauerim. Hoc, inquam, dicit quans, & gaudens, quia viam ac rationem inuenit, qua possit ad veram animi puritatem festinare.

Vt enim dixit Dorotheus: Si liberari perfectè volumus, & ab hoc sæculo discedere, oderimus in primis voluntatem nostram, & sic breui diuino præsidio ad impassibilitatem animi (quæ quodam modo in hac vita haberi potest) perueniemus. Nihil enim adeo adiuuat hominem ad hoc, quàm sensus suos odisse. Atque ita sese habet hæc ratio ad omnem virtutem, vt si viator iter aggressus, scipione inuento, cui innitatur, iter magis accelleret, & præoccupet viam: sic enim qui viam hanc

A incedit, si propriam voluntatem abscindat, abscindit & pristinas affectiones, quibus præcisis fit Dei opere certa quadam ratione impassibilis. Sic ille. Est ergo beata deceptio, aut utilis admodum eruditio scire propriam voluntatem relinquere, & voluntatem maiorum sequi, eiusque amplexu diuinam voluntatem ibi rectam & inuolutam amplecti.

Ita semper sit religiosus dispositus, ita à suis voluntatibus segregatus, vt valeat prælato dicere: Non mea voluntas sed tua fiat. Ita se propriis desideriis spoliet, vt possit etiam aliam vocem sui capitis usurpare: In capite libri scriptum est de me, vt facerem voluntatem tuam: Deus meus volui, & legem tuam in medio cordis mei. Nam si libri nomine non sacram scripturam, sed ritulum ex ea diductum, nempe regulam intelligamus, in eius summa aut volumine scriptum est, vt quisque verus obediens voluntatem Dei prælatis mandatis declaratam faciat, & toto corde ac tota voluntate se alienæ voluntati submittat. Illi ad benedicendum Dominum inuitati sunt, qui voluntarij se propter illum periculis obtulerunt. Ideoque ceciderunt Debhora & Barac: Qui sponte obtulit de Israel animas vestras ad periculum, benedicite Domino. Sponte igitur & voluntariè prælatis obediatur, & se prudenter, si oportuerit, discrimini exponat, qui vult ad laudes Domini canendas, admitti, & victor hostium suorum existere. In potestate sua actiones voluntatis suæ positæ sunt, volo, & nolo. Dicit desiderijs & concupiscentijs suis: Nolo; voluntati autem prælatis, mandato, aut simplici dicto declarate: Volo: dicat ex corde non tam verbo quàm affectu, non tam ore quàm opere, & Deo gratissimam ac acceptissimam obedientiam voluntatis habeat. Ne proprijs definitionibus proprijsque desiderijs adhareat.

Est namque, vt dixit scitè Hieronymus, præceptor pessimus cuiusque propria præsumptio. Hoc magistro, ô homo, non ad perfectionem, non ad quietem animæ, sed ad innumeratas imperfectiones, & inquietudines, immo & si in rebus grauibus eum sequeris, fortè ad damnationem ducis. Propterea sic monet Paulus Ephesios: Hoc itaque dico, & testificor in Domino, vt iam non ambulatis sicut & gentes ambulat, in vanitate sensus sui. Ne proprium sensum, tuamque priuatam voluntatem sequaris, quia alienaberis à vita Dei, & à cæca concupiscentia ductus, dum minus putaueris, in foueam multorum inconuenientium cades. Hoc enim est quod dixit Sapiens: Fascinatio nugacitatis obscurat bona, & inconstancia concupiscentiæ transuertit sensum sine malitia. Sensus namque proprius est vt fascino, quod veritati tenebras offundit, & instabilitas concupiscentiarum nostrarum, ceu iniquus dux viæ, qui mentem malitiæ expertem decipit, & in id, quod nullatenus confert, inducit. At recta prælatis voluntas, si ei te obedientem præbeas, stabilitatem in bono, & mentis puritatem attribuet. Si hanc admiseris & pro ea tuas voluntates deserueris, [leuare poteris faciem tuam absque macula, vt est in Iob, & eris stabilis, & non timebis.] Nihil inquam, facies, propter quod pudore suffundaris, numquam instabilis & vagus, in vana & noxia diffusus, neque aliquid admittes, cuius causa timore impugneris.

Habet autem hic gradus obedientiæ nonnullam latitudinem perfectionis. Nam prius est in deserendo

Luc. 22.
44.

Ps. 39.

Iudic.
1.

Eph. 4.17

Sap. 4.11.

Iob. 11.11.

di

dis malis maioribus consentire praelato: deinde in relinquendis imperfectionibus, & malis minoribus. Postea & ipsa bona secundum voluntatem praelati disponenda sunt, & iuxta prescriptum eius facienda, vel dum non sunt in precepto, etiam omittenda, ut sic non caeca voluntas propria nos regat, sed sapiens maiorum prudentia, & discretio dirigat. Certum enim est, in his rebus bonis, aut minuendis aut ex toto dimittendis, ex ordinatione praelati, meritum non minui sed augeri. Quia Deus, ut supra dictum est, gratiorem habet obedientiam quam victimam. Rursum prius est repugnantiam nostrae voluntatis vincere, & tristitiam ex imperio contra nostrum desiderium imposito exortam superare. Post istud repugnantiam non sentire; postea de voluntate superioris nostri omnino opposita letari. Postea in rebus etiam difficillimis repugnantiam non sentire, & in iuncto mandato gaudere. Ac tandem ita praelati voluntatem nostram facere, ut quasi voluntatem non habeamus, sed tantum quod praelatus voluerit, aut noluerit, id constanter velimus atque volumus. Beatissimus Patriarcha Franciscus, exemplo corporis mortui hanc obedientiae perfectionem exposuit. Cum enim quaereretur ab eo, inquit Bonaventura, quis esset verus obediens iudicandus, corporis mortui similitudinem pro exemplo posuit. Tolle, inquit, corpus exanime, & ubi placuerit, pone: videbis non repugnare motum, non murmurare situm, non reclamare dimissum. Quod si statuat in cathedra, non alta, sed ima respiciet: si collocetur in purpura, pallefcet. Hic verus est obediens, qui cur moueatur, non diiudicat; ubi loquetur, non curat; ut trañmatur, non inflat; euectus ad officium, solitam tenet humilitatem, plus honoratus, plus reputat se indignum. Hæc ibi.] Beatus pater noster Ignatius hunc verum obedientem baculo comparavit. Ut quemadmodum lenis baculus vbicunque & in quacumque re eo uti velit, sine vlla contradictione ei inseruit, quod si non moueatur, se non mouet, & nihil omnino facit: ita hunc obedientiae gradum consequutus, quicquid sibi imperatum est, summa cum facilitate exequitur, & communia etiam & consueta non sine prescripto patris spiritalis exercet. Ac tandem sit sicut caelum, quod Angelus ipsius gubernationi deputatus sine vlla difficultate mouet, & si impetum non imprimeret, statim immobile permaneret. Sic, o religiose obedientiae amator, te caelum mobile, praelatum verò, Angelum mouentem puta; ille te sine contradictione moueat, ille te dirigat. Si autem cessauerit, ne mouearis, id est, nihil contra impetum obedientiae moliri audeas, & sic incredibili animae tranquillitate perfrueris.

In vita. c.6.

Sextus gradus Obedientiae: Intellectum, siue iudicium, Praelati sensibus conformare.

CAPVT X.

PERFECTA obedientia non solum voluntatem praelato subiectam, sed & iudicium hominis obediens eidem maiori submissum requirit, ut sicut idem, quod superior vult, diligit; ita idem, quod ipse melius iudicat, con-

Aducibilis & vtilius sentiat, & iudicet. Hic autem est sextus gradus obedientiae proximè iam ad omnimodam obedientiae perfectionem accedens, ut nimirum subditus intellectum ac iudicium suum inclinet ad sentiendum, quod superior vtilius esse iudicat, dummodo nullum sit in mandato peccatum, & ad hunc assensum habendum rationes secum quaerat, & inueniat. Licet enim intellectus naturaliter assensum praebat his, quae sibi apparent omnino vera, tamen quoties rei euentia non cogitur, bene potest ad vtramvis partem rationes assensum extorquentes inuenire, & voluntatis pondere ad assentiendum vel dissentendum inclinari. In his itaque verus obediens seipsum suasionibus, & quibuscumque modis potest, cogit, ut praelati mandatum æquum, & recta gubernationi consonum iudicet, ut sic cum illo non tantum opere, non tantum voluntate, verum & iudicio consentiat. Qui hoc obedientiae genus non est adeptus, necdum plene est in religiosam disciplinam ingressus. Cum enim duo sint quasi pedes animae, quibus ad caelestia properat, intellectus atque voluntas, vno tantum, scilicet voluntate, erit in religione, qua scilicet praelato, & obedientiae sibi iniunctae, consentit, & altero, scilicet intellectu, erit in saeculo, quo à praelato & ab obedientia dissentit. Et sicut loco portenti habitus est ille Angelus in Apocalypsi, qui posuit pedem suum dextrum super mare, sinistrum autem super terram: ita instat prodigij erit homo ille, qui pede voluntatis vitam religiosam tangit, pede verò iudicij proprij vitam saecularem, quae se ipsam regit & ducit, attingit. Est autem magnum horum duorum prodigiorum discrimen, quod illud Deus fecit, ut hominibus temporis consummationem ediceret; hoc verò superbia hominis facit, ut eum multis meritis vacuet, & vitam innumeris imperfectionibus scatenentem esse declaret. Nam tota vita religiosa continens quaedam obedientia est, unde tot erunt culpae, & imperfectiones eius, quot in obedientia culpae & imperfectiones extiterint. Manifestum est autem, obedientiae, cui deest intellectus, iudicijque submissio, huius spiritus perfectionem deesse, illique innumeras imperfectiones adesse.

DHas Beatus Pater noster Ignatius in illa verè aurea epistola sua grauissimis huiusce verbis comprehendit: Praeterea nisi hæc obedientia iudicij existat, fieri non potest, ut vel consensus voluntatis, vel executio talis sit, qualem esse oportet: natura enim ita comparatum est, ut animi nostri vires, quae appetituae dicuntur, sequantur apprehensiuas: & nisi adhibita vi, voluntas, iudicio repugnante, diu obtemperare non poterit. Quod si fortè quis aliquo temporis spatio obediat, per communem illam apprehensionem, qua censetur, perpetam etiam praecipienti parendum esse, certè id stabile ac fixum esse non potest: atque ita perseverantia deficit, vel saltem obedientiae perfectio, quae in promptè & alacriter obediendo consistit: non enim ibi potest esse alacritas ac diligentia, ubi est animorum sententiarumque dissensio. Perit etiam exequendi studium, & celeritas, cum ambigitur, expedit necne, facere quod iubemur: perit illa celebris obedientiae caeca simplicitas, cum apud nos ipsos in quaestionem vocamus, rectène praecipiat an secus; atque etiam fortasse damnamus superiorem, cum ea mandet, quae nobis non ita iucunda sunt: perit humilitas, quoniam etiam ex altera parte pareamus, ex altera tamen nosmetipsos superiori praefertimus: pe-

Apor. 10. 2.

Ignat. ep. de obed. n. 12.

Efecta obedientia non solum voluntatem praelato subiectam, sed & iudicium hominis obediens eidem maiori submissum requirit, ut sicut idem, quod superior vult, diligit; ita idem, quod ipse melius iudicat, con-